

JAZZGESCHIEDENIS 583 = ZONDAG 12.04.92 = R 1 = + 20.30-21.00
+++++

band

Pingel - 0:07

MdR, Jazzgeschiedenis 583, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 15, solisten en verschillende formaties, deel 4. Het gaat in de eerste delen van dit hoofdstuk over tenorsaxofonisten, ik ben begonnen met de toen klassieke figuren, voorop Coleman Hawkins, waarover nu het slot. In 1958 was hij 57, kwa creativiteit en fysieke conditie op een top - zoals meer musici van zijn generatie. Voor Felsted maakte hij in NYC op 18/19 februari '58 een LP die inmiddels als zovele, op CD is heruitgebracht. Het gaat om een kwintet met Buck Clayton-trompet, Hank Jones-piano, Ray Brown-bas, Mickey Sheen-drums. Uit 'The High and Mighty Hawk' koos ik één stuk, een lange blues in medium tempo, aan het slot als derde straks nog een blues. Dat ik die koos heeft als reden: Hawkins liet zich als zovele die niet uit New Orleans, Chicago of Kansas City kwamen, niet veel gelegen liggen aan de blues. Of als vorm, of als expressie of beide. Bij zijn generatie kwam het bluesspelen laat op gang.

Let u in deze muziek op de voortreffelijk opgenomen bas, als uw apparatuur het kan trekken, zet bij de bassolo van Ray Brown de volumeknop maar eens zeer ver open. "Bird of prey blues".

CD

Coleman Hawkins: Bird of prey blues (C.Hawkins)
1 - 11:13 - London 820 600-2

"Bird of prey blues" van Coleman Hawkins. Voor Felsted in NYC, 18/19 februari 1958: Buck Clayton-trompet, Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Hank Jones-piano, Ray Brown-bas, Mickey Sheen-drums. Nu een opname van 12 september toen Hawkins mee deed aan een LP voor Atlantic van vibrafonist Milt Jackson. Tommy Flanagan-piano, Kenny Burrell-gitaar -jonge, nieuwe talenten toen- Eddie Jones-bas, Connie Kay-drums. Vermaard eigen thema van Hawkins: "Stuffy".

plaat 1

Milt Jackson & Coleman Hawkins: Stuffy (C.Hawkins)
1/2 - 5:36 - London LTZ-K 15196

"Stuffy" uit de Atlantic LP 'Bean Bags', naar de bijnamen van respectievelijk Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, en Milt Jackson-vibrafoon. 12 september 1958 in NYC met Tommy Flanagan-piano, Kenny Burrell-gitaar, Eddie Jones-bas, Connie Kay-drums. Als derde en laatste Hawkins de aangekondigde tweede blues. Uit een LP van Prestige getiteld 'Soul', want dit etiket werd oorspronkelijk voor een basic soort ~~spel~~ in jazz gebruikt. Opnieuw Kenny Burrell-gitaar, nu Ray Bryant-piano, Wendell Marshall-bas, Osie Johnson-drums. Hawkins, de macho, de overpowerende persoonlijkheid, doet wat veel grote solisten doen als ze aan ^{un} solo beginnen. De eerste flarden zijn kort, maar let u op de eigenlijke ^{solo} inzet: iemand die autoritair zijn visitekaart afgeeft. In "Soul blues".

plaat 2 Coleman Hawkins: Soul blues (C.Hawkins)
1/1 - 9:55 - Prestige 7149

"Soul blues" van Coleman Hawkins, door de tenorsaxofonist gespeeld voor Prestige in NYC op 7 november 1958 met Kenny Burrell-gitaar, Ray Bryant-piano, Wendell Marshall-bas, Osie Johnson-drums. Volgende keer: Ben Webster. Dit was Jazzgeschiedenis 583, MdR.

NA 219793
30:37

0 0 0 0 0

wout. 02.03.52